

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobců: **a) A. V., b) A. H., c) nezl. A. A., d) nezl. A. K., e) nezl. A. H.**, všichni právně zast. opatrovníkem JUDr. Petrem Živnůstkou, advokátem, se sídlem Masarykovo náměstí 225, Benešov, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 3. 1. 2020, č. j. OAM-885/ZA-ZA12-D02-2019 a č. j. OAM-884/ZA-ZA12-D02-2019, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 5. 5. 2020, č. j. 53 Az 7/2020 - 31,

takto:

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému opatrovníkovi žalobců advokátovi JUDr. Petru Živnůstkovi **se přiznává** odměna a náhrada hotových výdajů za opatrovnictví žalobců v řízení o kasační stížnosti ve výši 30.734 Kč. Tato částka bude opatrovníkovi žalobců vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení. Náklady opatrovnictví žalobců nese stát.

Odůvodnění:

I. Shrnutí předcházejícího řízení

[1] Žalovaný rozhodnutími ze dne 3. 1. 2020, č. j. OAM-885/ZA-ZA12-D02-2019 a č. j. OAM-884/ZA-ZA12-D02-2019, posoudil žádosti stěžovatelů o mezinárodní ochranu jako nepřipustné podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil podle § 25 písm. i) zákona o azylu. Žalovaný uvedenými rozhodnutími dále stanovil, že státem příslušným k posouzení žádostí stěžovatelů o mezinárodní ochranu je podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“), Spolková republika Německo (dále jen „SRN“).

[2]Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 5. 5. 2020, č. j. 53 Az 7/2020 - 31, žalobu proti těmto rozhodnutím žalovaného zamítl.

[3]Krajský soud konstatoval, že k posouzení žádostí o mezinárodní ochranu je v souladu s čl. 3 odst. 2 prvního pododstavce nařízení Dublin III příslušná SRN, což nezpochybnili ani žalobci. K námitce žalobců, že měl žalovaný aplikovat čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III, krajský soud uvedl, že Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18. 5. 2016, č. j. 6 Azs 67/2016 - 34, umožnil aplikaci příslušného ustanovení jen v případech, kdy byla příslušnost členského státu k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu určena podle čl. 3 odst. 1, resp. jednoho z kritérií stanovených v kapitole III nařízení Dublin III, přičemž jeho aplikaci naopak vyloučil u případů, kdy byla tato příslušnost určena podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, jak současně žalovaný učinil v posuzovaném případě. Pokud se tak žalobci ve správním řízení aplikace čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III výslovně nedovolávali, nebylo povinností žalovaného jeho použití zvažovat, ani jeho neaplikovatelnost v odůvodnění napadeného rozhodnutí vysvětlovat. Žalovaný se nicméně možností uplatnění předmětného ustanovení v odůvodnění svých rozhodnutí nad rámec jeho zákonných povinností zabýval.

[4]Podle krajského soudu nebyla důvodná ani námitka žalobců, že žalovaný nezjistil dostatečně skutkový stav věci ve vztahu k reálnému fungování německého azylového systému z pohledu možného rizika hrozícího žalobcům, které spočívalo v nelidském či ponižujícím zacházení v případě jejich navrácení do SRN. Krajský soud konstatoval, že podle rozsudku Soudního dvora Evropské unie (dále jen „Soudní dvůr“) ze dne 19. 3. 2019, ve věci C-163/17, *Jawo*, má zásada vzájemné důvěry mezi členskými státy v unijním právu zásadní význam. Podle uvedené zásady je proto potřeba předpokládat, že zacházení s žadateli o mezinárodní ochranu v každém členském státě splňuje požadavky Listiny základních práv Evropské unie, Úmluvy o právním postavení uprchlíků a Evropské úmluvy o lidských právech (dále jen „Úmluva“). Trpí-li však azylový systém určitého členského státu tak závažnými nedostatky, aby bylo možné aplikovat čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec nařízení Dublin III, musí tyto nedostatky dosahovat obzvláště vysoké míry závažnosti, do níž lze zařadit například silnou materiální deprivaci, poškozování zdraví či stav odporující základní lidské důstojnosti žadatelů o mezinárodní ochranu, přičemž v této souvislosti krajský soud odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2019, č. j. 1 Azs 226/2019 - 26.

[5]Krajský soud dále konstatoval, že obecné úvahy žalovaného o bezvadnosti německého azylového systému odkazující zejména na absenci relevantních zpráv či doporučení k nenavrácení žadatelů o mezinárodní ochranu do SRN odpovídají zásadě vzájemné důvěry mezi členskými státy Evropské unie (dále jen „EU“). Není současně podle krajského soudu vadou správního rozhodnutí, pokud se obdobné závěry žalovaného objevují také v rozhodnutích týkajících se ostatních členských států EU. Podle krajského soudu současně žalovaný při hodnocení německého azylového systému vycházel ze zprávy zpracované jeho pracovištěm, tato však zohledňuje také zprávy zpracované různými nevládními organizacemi. Ostatně žalobci kromě nepříznivých hygienických podmínek v jedné z ubytoven, z níž byli následně přestěhováni jinam, neudělení pracovního povolení, nesprávného posouzení jejich žádosti o mezinárodní ochranu německými úřady a problémy s jejich zástupci nezmínili žádné potíže, jež by v SRN měli, a to ani ve vztahu k jejich nezletilým dětem. Tyto okolnosti posuzovaného případu tak nenaplnily podmínky hodnocení vysoké míry závažnosti případných systematických nedostatků německého

pokračování

azylového systému. Vzhledem k absenci jakýchkoli konkrétních tvrzení žalobců, jež by vyvolalo pochybnosti o skutečnosti, zda německý azylový systém nevykazuje systematické nedostatky, absenci jejich obav z hrozby nelidského a ponižujícího zacházení v SRN či také absenci jejich námitek vůči zprávě žalovaného o německém azylovém systému tak nebylo povinností žalovaného zjišťovat další okolnosti týkající se praxe německého azylového systému. Žalovaný proto podle krajského soudu řádně zjistil skutkový stav věci, a to také ve vztahu k námitkám žalobců o nedostatečném zohlednění potřeb jejich nezletilých dětí. V této souvislosti ostatně žalobci neuvedli žádné konkrétní problémy, jež by při zajišťování jejich základních potřeb v SRN doposud měli. Krajský soud doplnil, že je plně v souladu se zájmy nezletilých dětí žalobců, aby zůstali se svými rodiči v jim známém prostředí.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[6]Proti tomuto rozsudku krajského soudu podali žalobci (dále jen „stěžovatelé“) včasnou kasační stížnost.

[7]V jejím doplnění učiněném na výzvu soudu ve stanovené měsíční lhůtě stěžovatelé nejprve poukázali na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) ze dne 4. 11. 2014, ve věci *Tarakhel proti Švýcarsku*, podle kterého domněnka, že státy participující na Dublinském systému dodržují základní práva žadatelů o mezinárodní ochranu chráněná Úmluvou, je vyvratitelná. Pokud tak existují závažné důvody domnívat se, že dotčené osobě, bude-li navracena do příslušného státu, hrozí reálné nebezpečí zacházení v rozporu s čl. 3 Úmluvy, je povinností předávajícího státu provést důkladné a individuální posouzení situace této dotčené osoby. V posuzovaném případě tak měl žalovaný posoudit, zdali navrácení stěžovatelů do SRN nebude znamenat porušení již zmíněného čl. 3 Úmluvy a čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie.

[8]Výše uvedené závěry však v odůvodnění rozhodnutí žalovaného podle stěžovatelů chybí, přičemž k závěru o tom, že v SRN nedochází k systematickým nedostatkům azylového systému vymezeným v čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, dospěl žalovaný pouze na základě obecných tvrzení, jež stěžovatelé následně v kasační stížnosti vyjmenovali. Taková argumentace žalovaného však podle stěžovatelů nemůže obstát, a to zejména také s ohledem na skutečnost, že obdobné hodnocení žalovaný používá při hodnocení jakéhokoli členského státu EU. Závěry žalovaného jsou tak podle stěžovatelů čistě formalistické.

[9]Stěžovatelé dále namítli, že samotná skutečnost, podle níž určitý stát ratifikoval mezinárodní úmluvy či je členem některého mezinárodního společenství, ještě nesvědčí o dodržování jeho závazků. Uvedené platí též pro domněnku, že státy participující na Dublinském systému dodržují základní lidská práva žadatelů o mezinárodní ochranu. Aktuální stav v posuzovaném státě, do nějž mají být stěžovatelé předáni, i způsob dodržování lidských práv je tak žalovaný povinen zkoumat na základě nezávislých zpráv věnujících se této problematice. Žalovaný si však v posuzovaném případě žádnou takovou zprávu kromě jeho vlastního materiálu z roku 2018 neopatřil. Na uvedeném ničem podle stěžovatelů nemění ani skutečnost, že Úřad vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, ESLP, Soudní dvůr ani žádný jiný mezinárodní orgán nevydal posudek vylučující transfery žadatelů o mezinárodní ochranu do SRN. O kvalitě azylového systému nesvědčí ani počet žádostí o mezinárodní ochranu podaných právě v SRN.

[10] Stěžovatelé též konstatovali, že žalovaný si měl opatřit zprávy mezinárodních lidskoprávních organizací také proto, že jedno z žalobou napadených rozhodnutí se týká nezletilých dětí, přičemž v této souvislosti odkázali na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 22. 7. 2016, č. j. 33 Az 8/2016 - 25. V rozhodnutích žalovaného navíc chybí posouzení otázky, zdali je předání stěžovatelů do SRN v souladu s nejlepšími zájmy nezletilých dětí podle čl. 3 Úmluvy o právech dítěte. Žalovaný se tak podle stěžovatelů měl důkladněji zabývat možnými riziky pro práva stěžovatelů v případě jejich předání do SRN ve vztahu k čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, shromáždit aktuální zprávy o azylovém řízení a přijímacích podmínkách žadatelů o mezinárodní ochranu v SRN a zvážit uplatnění čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III. Rozhodnutí žalovaného jsou tak nepřezkoumatelná, přičemž aproboval-li krajský soud závěry žalovaného s odkazem na chybějící tvrzení stěžovatelů o jejich pochybnostech o možnosti předat je do SRN, je i napadený rozsudek vadný.

[11] S ohledem na tyto skutečnosti stěžovatelé navrhli, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[12] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že postupoval v souladu s relevantními ustanoveními právní předpisů i nařízení Dublin III. Žalovaný se dále ztotožnil s rozsudkem krajského soudu a doplnil, že v posuzovaném případě nebyla naplněna kritéria zakotvená v nařízení Dublin III pro určení České republiky jako státu příslušného k posouzení žádosti stěžovatelů o mezinárodní ochranu. V odůvodnění svých rozhodnutí současně řádně posoudil podmínku uvedenou v čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III a dospěl k závěru, že v SRN neexistují systémové nedostatky azylového systému. Žalovaný doplnil, že podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2017, č. j. 6 Azs 324/2016 - 38, dublinský systém stojí na předpokladu, že v jakémkoli členském státě EU se s žadatelem o mezinárodní ochranu bude zacházet stejně, přičemž v této souvislosti dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 5. 2018, č. j. 9 Azs 17/2018 - 28. Podle žalovaného tak domněnka o dodržování základních lidských práv v SRN nebyla nikdy vyvrácena. Ve vztahu k námitce stěžovatelů ohledně nejlepšího zájmu jejich nezletilých dětí žalovaný podotkl, že děti stěžovatelů se dorozumí trochu německy, přičemž nelze pochybovat, že společný odjezd rodiny do SRN je zcela v souladu s jejich nejlepším zájmem. Nejvyššímu správnímu soudu proto žalovaný navrhl, aby kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost, případně ji zamítl.

III. Posouzení kasační stížnosti

[13] Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelů. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS, kasační stížnost přesahuje vlastní zájmy stěžovatele v následujících případech:

- kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu;

pokračování

- kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně;
- kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně;
- kasační stížnost je dále přijatelná, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. O zásadní pochybení se v konkrétním případě může jednat tehdy, pokud krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu; popřípadě krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.

[14] K hodnocení azylového systému členského státu EU v rámci rozhodování správního orgánu o zastavení řízení ve věci žádosti o udělení mezinárodní ochrany z důvodu, že k řízení je příslušný jiný členský stát EU podle nařízení Dublin III, existuje bohatá judikatura Nejvyššího správního soudu. Rozšířený senát již v rozsudku ze dne 17. 4. 2018, č. j. 4 Azs 73/2017 - 29, publikovaném č. 3773/2018 Sb. NSS, konstatoval, že Evropský azylový systém je vystavěn na zásadě vzájemné důvěry a vyvratitelné domněnce, že každý členský stát je bezpečnou zemí. Dublinský systém totiž stojí na předpokladu, že se s žadatelem o mezinárodní ochranu bude zacházet v zásadě srovnatelně, ať podá žádost v jakémkoli členském státě, a že v prvé řadě bude respektována právě zásada *non-refoulement*. K tomu Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 22. 3. 2016, č. j. 9 Azs 27/2016 - 37, uvedl, že „*možnost vyvrácení domněnky nicméně neznamená, že jakékoli porušení základního práva určitým členským státem se automaticky dotýká povinnosti členských států dodržovat pravidla pro určení příslušnosti k posouzení žádosti a že do tohoto určitého státu nelze žadatele přemístit (body 82 až 85). Je tomu tak pouze tehdy, kdy je třeba vážně se obávat, že dochází k systematickým nedostatkům azylového řízení a podmínek příjmu žadatelů v příslušném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení (bod 86)*“. Tak tomu může být při závažných excesech, nárazových či naopak dlouhotrvajících nedostacích v azylovém systému či v případě, že s ohledem na konkrétní okolnosti hrozí riziko nelidského či ponižujícího zacházení již samotným přemístěním žadatele.

[15] Žalovaný v posuzovaném případě konstatoval, že SRN je členským státem EU, státní moc zde dodržuje právní předpisy a lidská práva a je schopna zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů i ze strany nestátních subjektů. SRN ratifikovala a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad dodržováním těchto práv. Dále žalovaný konstatoval, že na úrovni EU či Soudního dvora, ani ze strany ESLP nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy EU nebo Rady Evropy, které by v současné době jednoznačně deklarovalo systémové nedostatky azylového řízení a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v SRN. Rovněž Úřad vysokého komisaře OSN pro uprchlíky nevydal žádné negativní stanovisko požadující, aby se členské státy EU zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do SRN, jak to učinil v minulosti např. zcela jednoznačně v případě Řecka. Dále skutečnost, že v SRN ročně žádají o udělení mezinárodní ochrany desetitisíce žadatelů, svědčí podle správního orgánu o neexistenci obav žadatelů z tamního azylového systému. Podle přesvědčení žalovaného tak stěžovatelům nehrozí v SRN

nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany a zajištění podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu. Při hodnocení německého azylového systému přitom žalovaný vycházel z podrobné Informace OAMP MV ze dne 15. 1. 2018, vypracované oddělením zahraničních a evropských záležitostí, která byla rovněž součástí správního spisu a která, pokud jde o jednotlivé poznatky, odkazuje na další zdroje informací o německém azylovém systému, většinou již zahraničního původu, včetně zpráv Asylum Information Database (AIDA), European Migration Network a dalších.

[16] Žalovaný si tedy opatřil dostatečné podklady pro posouzení německého azylového systému a dospěl k závěru o absenci jeho systémových nedostatků, který náležitě odůvodnil. Žalobou napadená rozhodnutí jsou tedy přezkoumatelná, v důsledku čehož je přezkoumatelný i rozsudek krajského soudu.

[17] S uvedeným závěrem žalovaného a krajského soudu se ztotožňuje i Nejvyšší správní soud. Ostatně systémové nedostatky německého azylového systému neshledala ani dosavadní judikatura Nejvyššího správního soudu představovaná například rozsudky ze dne 12. 7. 2018, č. j. 5 Azs 128/2018 - 45, a ze dne 12. 7. 2018, č. j. 5 Azs 129/2018 - 53.

[18] Navíc ani samotní stěžovatelé v žalobě či v kasační stížnosti neuvedli žádné konkrétní skutečnosti, z nichž by bylo možno dovodit, že v SRN nejsou dodržovány závazné normy Společného evropského azylového systému a existují zde systémové nedostatky v azylovém řízení či podmínkách přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu, a to dokonce natolik závažné, že mohou mít za následek riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie. Stěžovatelé v tomto směru nenavrhli ani provedení žádných důkazů či opatření zpráv nevládních lidskoprávních organizací.

[19] Tvrzení o nesouladu předání stěžovatelů do SRN s nejlepšími zájmy nezletilých dětí pak nebylo podepřeno žádnou skutečností, která by nasvědčovala tomu, že potřeby nezletilců nebudou v tomto členském státě EU dostatečně uspokojeny. Aplikace nařízení Dublin III nemůže mít za následek porušení čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, neboť při přemístění stěžovatelů do SRN nedojde k rozdělení jejich rodiny. Je pak v nejlepší zájmu nezletilých stěžovatelů, aby následovali své rodiče do určeného jiného členského státu EU, kde budou mít společné bydliště.

IV. Závěr a náklady řízení

[20] S ohledem na uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že jeho ustálená a vnitřně jednotná judikatura poskytuje dostatečnou odpověď na námitky obsažené v kasační stížnosti a krajský soud se v napadeném rozsudku neodchyluje od výkladu jednotlivých ustanovení zákona o azylu, který je v judikatuře vyjádřen. Nejvyšší správní soud neshledal v posuzované věci zásadní pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatelů, ani žádný jiný důvod pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Nejvyšší správní soud tedy konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelů, shledal ji proto ve smyslu § 104a odst. 1 s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

[21] Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 3 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

pokračování

[22] Usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 8. 7. 2020, č. j. 53 Az 7/2020 - 66, které bylo vydáno až po vyhlášení napadeného rozsudku, byl stěžovatelům ustanoven opatrovníkem advokát JUDr. Petr Živnůstka. Opatrovníkovi, který byl stěžovatelům ustanoven soudem, náleží mimosmluvní odměna a hotové výdaje, které v tomto případě platí stát (§ 140 odst. 2 občanského soudního řádu ve spojení s § 64 a § 120 s. ř. s.). Odměna za opatrovnictví advokátem za řízení o kasační stížnosti byla určena podle § 11 odst. 1 písm. b), d) ve spojení s § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), a to ve věci pěti stěžovatelů. Podle § 12 odst. 4 advokátního tarifu, jde-li o společné úkony při zastupování nebo obhajobě dvou nebo více osob, náleží advokátovi za každou takto zastupovanou nebo obhajovanou osobu mimosmluvní odměna snížená o 20 %. Mimosmluvní odměna za dva úkony právní služby poskytnuté stěžovatelům v řízení o kasační stížnosti (první porada s klienty včetně převzetí a přípravy zastoupení a sepis kasační stížnosti) činí částku 2 x 3.100 Kč, tedy celkem 6.200 Kč, po snížení podle § 12 odst. 4 advokátního tarifu pak za každého ze stěžovatelů činí částku 4.960 Kč, tj. za všechny zastupované stěžovatele celkem 24.800 Kč (5 x 4.960 Kč). Náhrada hotových výdajů (režijní paušál) činí podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu za tyto dva úkony právní služby 2 x 300 Kč, tedy celkem 600 Kč. Opatrovník je plátcem daně z přidané hodnoty, a proto byla výše odměny a náhrady hotových výdajů zvýšena o 5.334 Kč, což odpovídá 21 % z částky 25.400 Kč (§ 140 odst. 2 občanského soudního řádu ve spojení s § 64 a § 120 s. ř. s.). Odměna a náhrada hotových výdajů za opatrovnictví stěžovatelů v řízení o kasační stížnosti v celkové výši 30.734 Kč bude ustanovenému opatrovníkovi vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. listopadu 2020

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu